

BÚCSÚ

DOBOG BÉLÁTÓL

(1954. június 9. - 2004. május 30.)

Becskeházán született. Az első iskolaév után Szendrőbe költöztek. A középiskolát Miskolcon, a Kossuth és a Földes Ferenc Gimnáziumban végezte, majd az egri tanárképző főiskolára járt. Itt a Kréta című diáklap szerkesztője, 1977-től újságíró gyakornok. 1978-ban, mint magyar-történelem szakos általános iskolai tanár Miskolcra költözött és a megyei rádió külsős munkatársa, újságíró lett. Családot alapított, két lánya született. 1984-ben Kanadába disszidált, első verseskötete is ott jelent meg Hazát kiáltok címmel. Tíz év után édesapja betegsége hozza haza, itthon ragad. 1998-ban Meztelen fájdalom címmel jelent meg második verseskötete, majd 2001-ben az addig írt verseiből válogatást adott ki.

Az idők folyamán több írása jelent meg antológiákban. Így a Heves megyei fiatal művészek Útrahívás, a kanadai magyar költők Úzen az ág, az Amerikai és kanadai magyar költők hitvallása, valamint a Miskolci Irodalom II. kötetben, a Napjainkról napjainkban. Negyedik verseskötete 2003-ban jelent meg Szél szállít virágot címmel, melyet Zsuzsanna lánya illusztrált.

Halála minden ismerősét megdöbbentette. 2004. június 3-án helyezték örök nyugalomra a szendrői temetőben. A költőtárs, Cseh Károly sírbeszédével emlékezzünk rá.

Teljében is fogyatkozva

Sírbeszéd Dobog Béla költő temetésén

Tudja, érzi a ragadozó gyász, mikor és hová kell lecsapnia. Hajdani „végvári boldog időzéseink” városában, Egerben ért el a fekete hír, halálad harmadnapján. Így és ott kellett történnie.

Teljében állt a létezés, mikor utolsót dobbant szíved. Piros és fekete: pünkösdi tüzes öröm és vak elmúlás egy időben adatott meg. A kinti reggeli ujjongó fény és a benti sötét, a múlandóság tonnás árnya, viaskodott akkor és győzött az utóbbi, visszavonhatatlanul.

Tudtam, éreztem én is mostanában, hogy valami történni fog veled. Sorjázta az előjelek. Aznapra virradóra is hajnali, sőhajnyi álmomban, versokről, verssorokról vitakoztunk, (mint régen) s később, alkonyattájt versbe szökken tollam alól a földi ideiglenesség érzete. Talán épp akkor érkeztek el hozzám, lélekhullámhosszodon küldözgetett SOS jeleid. Megkésve, menthetetlenül.

Most is, mint már sajnos, annyiszor: munkált bennem a tragikus megérzés. Mondják többen, hogy a haldoklóban a végső pillanatokban végigpereg az élete. Haldoklás van bennem, bennünk is: lassún most halsz ki belőlünk:

egy barátal, alkotótárssal, és egy Dobog Bélányi múlttal végérvényesen kevesebb lett belül. Emlékekkel töltöm ki a helyedet. Közel harminc évvel ez előtt júniusi verőfényben ülünk, sörözünk, versekről vitázunk az egri Sörkertben. Múlhatatlannak tűnik nyarunk. Aztán Jeszenyin-igézetű decemberi havazásban rójuk a kifehéredő, esti utcákat, majd március szelében úgy lobog tiltott, hosszú kokárdád a Dobó téren, mint belül az ünneplő lélek... S mindez örökre a múlandóságé lesz?! Nem, nem lehet!

Június van újra, és teljében áll a létezés a sír fölött is. Teljében áll a létezés, és tündöklésében – mint egy látomásban – sugarasulnak az utolsó álombéli vers sorai, s emelnek felfelé, fel ama sosem nyugvó napú „túlnani Távoli Kertbe”.

Lent köteleken és koporsóban alászáll a romlandó test, fent pedig, mint ha kifényesült verssorokon, magasba emelkedik a romolhatatlan és maradandó szellem és lélek.

Teljében is fogyatkozva állunk körül: szeretteid, barátaid, alkotótársaid s azzal a reménnyel engedünk utadra, hogy e kemény és nehéz föld után meghittebb otthonod lesz a menny.

Hajts fejet és emeld fel szíved, mikor belépsz! Jó utat odaátra! Isten vedel!

Dobog Béla

Sírfelirat

Elmentél

hát

végül

magad mögött

hagytad a földet

talán neked volt

igazad

hűtlen